

דף נ"ב

דף נ"ב

א) אמר שמואל הלכה כחנניא. ויש ג' שיטות (1) תוס' הביא פר"ח דקיי"ל כרב דכל נטירותא יתירא אסור (זולת מש"נ לעיל נא: ד"ה או דילמא וכמ"ש שם באות ב'), וכן פסק הרי"ף והרמב"ם והטושו"ע.
2) הראב"ד (הובא ברשב"א ובעוד ראשונים) פסק כחנניא ושמואל דכל נטירותא יתירא מותרת (דהרבה אמוראים ס"ל הכי, ואביי רבא ורבינא רק מתרץ דברי רב ולא דס"ל כן) 3) הבעה"מ מחלק

דף נ"ב

אע"ג שהוא צורך הבעלים. ולעיל על המשנה ע' בר"מ קזיס שכתב ב' צדדים אם הא דמותר בשבת הוא רק כשהוא לטובת הבהמה שלא תהא תועה בדרך או דכל שהוא אורחיה לאו משאוי הוא הבאנו שם אות ב', ועיין דברות משה סימן מ' ענף ב' שהאריך בצדדים אלו ושם בענף ז' האריך בביאור מח' אביי רבא ורבינא.

ד) רבינא אמר במורדת. וכתב המג"מ (הובא בב"י סי' ש"ה) דמכאן משמע דכל בהמה שעסקי' רעים אע"פ שאין בנות מינה צריכים לאותה שמירה מותרת לצאת בה. והק' האחרונים דהא לעיל גבי חמור שעסקי' רעים מותר לצאת בפרומביא רק לשיטת חנניא, וא"כ לפי"מ דקיי"ל כרב (ע' לעיל אות א') א"כ יהא אסור לבהמה שעסקי' רעים לצאת בפרומביא, וכן במורדת יהא אסור לצאת במוסרה. וע' במהרש"א שכתב דצ"ל דחמור שעסקי' רעים מינטר טפי באפסר מפרה המורדת. אולם הפנ"י הק' דצ"ע מדברי המג"מ הנ"ל שמדמה בהמה שעסקי' רעים לסוגיין במורדת. וע"ש בפנ"י מש"כ בזה, וע"ע בשפת אמת כאן.

ה) תוד"ה או יוצאין כרוכין. התוס' סבר דכל לנוי הוי משאוי וכן סבר הרא"ש, אבל רש"י סבר דכרוכין הוי נוי וכן במשנה כתב דבעלי שיר הוי לנוי, ובתוס' הקשה ע"ז דלעיל בגמ' מבואר דלנוי אסור בין לרב ובין לשמואל. והר"ן פי' שיטת רש"י דכשהוא אורחיה לעשות נוי זה בחול מותר והא דאסר בפרה הוא משום דלאו אורחיה הוא, ועיין דב"מ הנ"ל ענף ב' שהאריך בביאור פלוגתתם.

דנטירותא יתירא הרבה דלאו אורחיה אסור לכו"ע כמו נאקה בחטם, ונטירותא שאינה כ"כ יתירא ואורחיה בהכי כמו חתול בסוגר פליגי חנניא ות"ק ובהא לכו"ע הילכתא כחנניא דמותרת, ונחלקו רב ושמואל אם פרה ברצועה הוי כמו נאקה בחטם ואסור או כמו חתול בסוגר ומותר ובהא הילכתא כרב. ועיין מלחמות מה שהק' עליו מהסוגיא ועיין חי' הר"ן מה שיישבו.

ב) תד"ה אמר שמואל. ויוצא הסוס ברסן דאורחיה בהכי וכו'. והמפרשים אומרים דרסן היינו פרומביא וכן הוא להדיא במרדכי, וש"מ מתוס' דמתני' דהתיר לובדקים בפרומביא שאף גבי סוס מותר בפרומביא ולא הוי נטירותא יתירא. אבל חמור אסור בפרומביא כמ"ש הפוסקים וראי' מדשאל לוי רק חמור שעסקיה רעים ש"מ שאר חמור אסור. ובגמל הב"ח מתיר בפרומביא והט"ז אסר והמ"א מסופק.

ג) רבא אמר שאני פרה דדמיה יקרים רבינא אמר במורדת. ומשמע דפליג רבינא ארבא וסבר אם קשר בעלה מוסרה על אינה מורדת פסלה אע"ג דדמיה יקרים, וכן הוא להדיא בהרמב"ם הל' פרה (א, ז). ובהגהות אשר"י משמע דלא פליגי, והק' עליו הרע"א דתי' רבא לאו אוקימתא היא ואם שאר אמוראים אומרים אוקימתא הא מבואר דלא ס"ל כרבא.

וכתב הר"ם קזיס דסבר רבינא דאף דהבעלים חוששים לה יותר מפני דמיה מ"מ הפרה עצמה אינה צריכה נטירותא יותר משאר פרות ולגבי פרה ושבת בעינן דיהא לצורך הפרה ואל"ה הוי משאוי

דף נ"ב

ו) אמר רבי יצחק בבאין מנוי אדם לנוי בהמה. ופירש"י שבעודו לאדם נטמא. והק' בתוס' שבחנם פירש כן דאפילו לאחר שיחדו לבהמה מקבל טומאה וכו'. והפנ"י מביא המגיני שלמה (הו"ד נמי בתוס' רעק"א משניות פכ"ו משנה ט') שתי' דכוונת רש"י למאי דמוקמינן בגמ' בסמוך להא דרבי יצחק כשיטת ר' יהודה דאמר מעשה לתקן לאו מעשה הוא, וע"ז סובר רש"י דר' יהודה גופא לא קאמר אלא לענין לטהר מטומאה ראשונה אבל לקבל טומאה מכאן ולהבא אפילו שינוי מעשה דלקלקל הוי מעשה, וע' בפנ"י מה שהוסיף בזה. וע' במהרש"א קידושין דף נ"ט שכתב להיפך מהמגיני שלמה דכל פלוגתא דר"י ורבנן אי מהני שינוי מעשה לתקן זהו דוקא להפקיע הכלי מתורת קבלת טומאה אבל כשנטמאו ודאי דלכו"ע בעי שינוי מעשה לקלקל (וזה צ"ע מרש"י בסוגיין דמבואר שלא כזה), וע' בחי' ר' שמואל יבמות סי' י"ז אות ו' מש"כ בזה.

ז) ר' יהודה אומר וכו'. ע' משנ"ת בשיטת ר' יהודה לקמן דף נג: אות ט'.

דף נ"ג

אולם הפרמ"ג במ"ז סי' ש"ה סק"ה והשעה"צ סי' ש"ה סקכ"א נקטו דוהו כוונת רש"י דהוי הוצאה ממש מדאורייתא. ובתוס' הביא עוד פי' דמיחזי כמולך הבהמה למקום רחוק (חוץ לתחום). והרשב"א והרא"ש הביאו הירושלמי דהאיסור לקשור בשבת דהוי משתמש בבע"ח (וע' בסמוך אות ג' בזה). וע"ע בשנות אליהו שפי' טעם האיסור משום דכיון דיש איסור קשירה בשבת חיישינן שבשבת לא יקשור בקשר יפה ודלמא נפל ואתי לאתויי.

ב) מהו ליתן מרדעת ע"ג חמור בשבת וכו'. ע' בתוס' שפי' דנידון הגמ' משום איסור טירחא בשבת, אולם ע' ברד"ה מרדעת מותר שפי' דצערא היא הלכך אורחא בהכי ולאוי משוי הוא, ומבואר שלמד האיסור משום משוי, והק' הרש"ש דבחצר מאי איסור משוי איכא, ולכא' י"ל דכוונת רש"י מבואר לעיל בסד"ה ה"ג אמר לי' "דדמי כאילו צריך להטעינה משוי", והיינו דנראה כמו שעומד להטעינה משוי ולהוציא. ועוה"ק הרש"ש דלפי"ז למה אסור ליטול האוכף ממנו, וע' בב"י שהביא פירש"י וכתב דלרש"י ג"כ הטעם דאסור להסיר הוא משום טירחא שלא לצורך, ע"ש. וכן מבואר במג"א שבסק"ג ביאר הטעם דאסור ליתן מרדעת (על סוס ע' בסמוך אות ד') משום "דמיחזי כמטעינה משוי", ובסק"ד ביאר הטעם דאסור להסיר מרדעת "דהוי טירחא שלא לצורך".

ג) וכי מה בין זה לאוכף כו' אוכף שע"ג חמור לא יטלטלנה כו' השתא ליטול

דף נ"ג

א) אמר שמואל והוא שקשורה לו מערב שבת. וע' בתוס' שהביא פירש"י (לקמן נד:) דבאינה קשורה מערב שבת הוי משאוי, ושוב כתב עוד פי' דמיחזי כמתכוין להוציא המרדעת, וע' במהרש"א שנתקשה דמהו החילוק בין השני הפירושים, וסובר המהרש"א דדוחק לומר דלרש"י הוי ממש משאוי ולא רק מיחזי,

דף נ"ג

אבל במה שאין צער בחימום זהו בכל בהמות ולכן כתב דגם סוס אסור בהסרת המרדעת, ומשא"כ לרש"י דחמור מיוחד במה שאין לה צער בחימום ולכן שאר בהמות שיש להם צער בחימום מותר להסיר המרדעת והאוכף.

(ה) ופוקקין לה זוג בצוארה ומטיילת עמו בחצר. ופירש"י דכשאינו פקוק אסור שהעינבל בתוכה מקשקש ומוליד קול. והק' המג"א סי' ש"ה - ה' דהא פסקינן בסי' של"ח דדוקא קול של שיר אסור, וע"ש שכתב דמיחזי כמאן דאזיל לחינגא (ע' לקמן נד.), ומביא דברי התוס' לקמן נח: מבואר דע"י הזוג יודע היכן בהמתו עומדת ולכן נחשב ככלי המיוחד להשמעת קול דאפי' אינו קול של שיר אסור, וכתב עוד דאפשר דהוי כקול של שיר.

(ו) תד"ה תולין טרסקל. וא"ת ותאסר משום דמשתמש בבע"ח כי היכי דאסור כו' דמשתמש במחובר וי"ל דהתם מנענע הענפים וכו'. התוס' נקט דהאיסור להניח נר על גבי דקל משום השתמשות במחובר, וכ"כ רש"י לעיל מה. וברמב"ם פ"ד מיו"ט הל"ה, אולם הרא"ש כאן בסי' ב' כתב דאין זה נקרא משתמש במחובר כשנוטל מאילן אלא דגזירה שמא יעלה באילן כדי ליטלו (והובא במח' בב"י סי' תקי"ד - ו'). ובעיקר חילוק התו"י דכאן אינו מנענע הבהמה, ע' בדברות משה כאן (הערה ח') דביותר הו"ל לחלק דהכא ליכא איסור כלל למשוך בהמה וכמש"כ תוס' לעיל בד"ה מהו (והביאור בזה דאינו נחשב טלטול בבע"ח אלא כשמגבי' מן הקרקע, ע"ש

אמרת לא להניח מבעיא. ומבואר בסוגיית דאסור להניח אוכף ע"ג חמור. וע' בטור שהביא דעת הסמ"ג שה"ה דאסור להניח אוכף על סוס בשבת, אולם ע' בטור שכתב דכיון דמבואר בירושלמי (הנ"ל אות א) דטעם האיסור קשירה בשבת משום משתמש בבע"ח לכן בלא קשירה שא"צ לקרב אלי' מותר ליתן אוכף על הסוס, וע"ש בב"י שתמה דבגמ' מבואר דרק מרדע מותר ואוכף אסור, וע' בב"ח שביאר דעת הטור דרק בחמור אסור שאין האוכף מחממו ומשא"כ בסוס שרי טפי. וע"ע בסמוך.

(ד) רב פפא אמר כאן לחממה כאן לצננה כו' והיינו דאמרי אינשי חמרא אפי' בתקופת תמוז קרירא לי'. וע' בשו"ע סי' ש"ה סעי' ח' שכתב דאין היתר ליתן מרדעת אלא על החמור אבל על סוס אסור, וביאר הגר"א שם דסובר דצריך הטעם של צער צינה להתיר נתינת המרדעת וא"כ בסוס שאין בו צער צינה אסור ומשא"כ לרש"י (שכתב סד"ה כאן לחממה דסברת דאמרי אינשי בנוגע להסרת האוכף) אין צריך הטעם דאמרי אינשי חמרא אפי' בתקופת תמוז קרירא לי' אלא בנוגע להאיסור הסרת האוכף, אבל להיתר נתינת מרדעת מותר בכל בהמות, (וצ"ע מלשון רש"י בהמשנה דמבואר דצריך הסברא דאמרי אינשי גם בנוגע לנתינת המרדעת).

ובמש"כ השו"ע דלהסיר מרדעת בשבת אסור בין בחמור ובין בסוס נמי ביאר הגר"א שזה תלוי בהנ"ל, דהשו"ע הנ"ל למד דחמור מיוחד במה שצריך חימום

דף נ"ג

להר"ן הטעם שזה אסור הוא פשוט דבזה אין הבהמה עושה מדעת עצמה אלא מדעת דידי, וגם לפי טעם הגה"מ דהוא משום דאין איסור שביתת בהמה אדרבנן י"ל דהוא כשאר כלים דקנו שביתה דאסור להוציאם חוץ לתחום. אולם ע' במאירי שכתב דיכול להביאה אף בידיו שאינו מצווה על תחומי בהמתו כלל, וצ"ע דמאי שנא משביתת כליו, וע'.

ט) שחיקת סממנים גופה תנאי היא כו' ורבי אושעיא מתיר דרש רבא הלכה כרבי אושעיא. ובסברת ר' אושעיא כתב הר"ף דבבהמה לא גזרינן משום שחיקת סממנים דאין אדם בהול כ"כ על רפואת בהמתו דליתיה סמנין. (וע' מש"כ בדברי הר"ף הביאור הלכה סי' של"ב). אולם ע' באגלי טל שדייק מרש"י בסוגיין שכתב דקושיית הגמ' "ומי גזרינן" היינו "במקום פסידא וכו'", ומבואר שלמד דנידון הסוגייתא יש גזירת שחיקת סממנין במקום פסידא ושזהו סברת רב אושעיא להתיר, ע"ש מש"כ בזה.

י) ר' יהודה אומר עזים יוצאות צרורות ליבש אבל לא ליחלב. בביאור שיטת ר' יהודה לכא' יש ד' שיטות בראשונים, 1) שיטת הר"י (בתוס' נ"ג: ד"ה כאן ליבש) דכל שהוא עושה לצורך הבעלים שיהא להן יותר חלב וכדומה הוי משאוי ואסור ואינו מותר אלא כשעשה כן להציל העז משריטת הדדים ובכה"ג ודאי לא הוי משאוי ולחלב אסור משום דלא מיהדק ודלמא נפיל ואתי לאתויי וליבש מהידק הוא ולא חיישינן, (ולכא' סברת הר"י כמו שהבאנו לעיל ריש פירקין אות ב' צד

דבבר"מ, וע' בשו"ע סי' ש"ח סעי' מ', וע"ש במשנ"ב ס"ק קנ"א, וע'), וע"ש דאפשר שזהו גופא כוונת התו"י.

ז) ולבהמה מי גזרינן והתניא היתה עומדת חוץ לתחום וכו'. והק' הרעק"א בגהש"ס דלמה לא חילק הגמ' דשחיקת סממנים דאורייתא גזרינן אבל בתחומין דרבנן לא גזרינן. וע' בהגהות חת"ס ובהגהות הראמ"ה בסוף בגמ' מש"כ בזה. וע' בריטב"א שמחמת קושייא זו לומד דהגמ' לא דן בענין חשש איסור תחומין אלא בחשש שמא יעבירנה ד' אמות ברה"ר, ע"ש.

ח) שהי' תחום שלה מובלעת בתוך תחום שלו. ופירש"י דלא הוזהר הוא על תחום בהמתו, ובטעם הדבר ע' בשיטה להר"ן כאן שביאר משום שאין חייבין על מלאכת בהמתו כשהבהמה עושה מדעת עצמה. אולם ע' ריש פירקין שהבאנו דעת המג"א ועוד שלא כזה דאפי' מה שהבהמה עושה מדעת עצמה אסור, ולפי"ז צ"ל הביאור כמש"כ בהגה"מ קידושין סי' תקס"ה (הו' בב"י ודרכ"מ סו"ס ש"ה) דמותר למסור בהמה דקה לרועה עכו"ם אף שיוציאנה חוץ לתחום דכיון דתחום מדרבנן אין דין שביתת בהמה על זה (וכ"מ מרש"י צד. ד"ה מתיר בסוס ע"ש). וע"ש בדרכ"מ דלמ"ד תחומין דאורייתא אסור, אבל בהגה"מ עצמו כתב דכל שאין בו סקילה מותר, וע"ש.

וע' ברש"י שכתב דבלבד שלא יביאנה ממש בידיו, וכע"ז בתוס' דאין יכול לילך לבהמה ולרודפה לעיר. ולפי' השיטה

דף נ"ג

מהר"מ קזיס דדוקא מה שהוא לצורך הבהמה לא הוי משוי ולא מה שהוא לצורך בעלים, וע"ע בדברות משה סי' מ'. (2) שיטת רש"י בהמשנה דאף כשהוא עושה לטובת הבעלים שיהא שמנות לאכול או שיתעברו וכדומה או לשמור החלב לא הוי משאוי ולחלב אסור משום דלמא נפיל כנ"ל בשיטת הר"י (3) שיטת רש"י בגמ' שליבש מיקרי לצורך הבהמה שהחלב מכחישה משא"כ לחלב הוי משאוי שטוענת החלב בהכיס, והר' פורת חלק עליו בהציוור של לחלב דבכה"ג אף לת"ק הוי משאוי ולכן פי' ששומר החלב בהדד והת"ק סבר דלאו משאוי הוא, ומשמע דגם הוא מפרש לר"י החילוק כמו רש"י דלחלב הוי משאוי דאינה לצורך הבהמה (ועיין מהרש"א מהר"ם ופנ"י מ"ש לתרץ הסתירה ברש"י ותוכן פירושה הוא דרש"י ראה ב' הפירושים בהגמ' (4) שיטת הרבינו יונה הובא ברשב"א ובעוד ראשונים דבעצם מה שעושים לצורך הבעלים לא הוי משאוי אף לר"י, אבל הני מילי דבר שדרך לעשות בחול, הלכך ליבש מותר, אבל לשמור החלב אין דרך לעשות כן בחול דבחול כשיש חלב חולבים הבהמה ורק בשבת עושים שאסור לחלוב בשבת הלכך הוי משאוי.

דף נ"ד

דעת הרשב"א. וכתבו הראשונים דיש בזה נפק"מ להלכה דלדעת רש"י הלכה כת"ק דהכל מותר דהלכה כר' יוחנן כנגד רב ושמואל אבל להתוס' אף ר' יוחנן סבר דהלכה כר' יהודה דשאני בין לחלב וליבש ולכן יש לפסוק כן, וכ"פ הרי"ף והרמב"ם והשו"ע.

(ב) לא עקוד ולא רגול. ונחלקו האחרונים בטעם הדבר, הח"א כתב משום דכיון דהוי צער גדול לבהמה הוי משאוי וכן הלבוש כתב דהוי משאוי, אבל הגר"ז והלב"ש כתבו דהוא משום דילמא נפיל ואתי לאתויי, ועיין שפת אמת שביאר דכיון שמצער בה מתאמצת להסירה (וע' בשעה"צ ס"ק מ"ד שהקשה לפי טעם הגר"ז ולבו"ש קשה דאמאי מותר כשקשורים שתי ידי', וכתב דאפשר דשם יותר מהדק שפיר, אבל לפי השפת אמת א"ש בפשיטות דרק הכא שיש צער גדול מתאמצת להסירה ולא כשקשורים שתי ידי'). וע"ע בשפת אמת שכתב טעם אחר שמיחזי כאזיל לחינגא.

(ג) א"ר יהודה עקוד עקידת יד ורגל וכו'. וכתב הח"א דלרב יהודא עקידת ב' ידים או ב' רגלים מותר, וכן דייק הקרב"נ מפ' רב האי גאון הובא בערוך על מ"ש הגמ' לעיל נ"ג: על לבובין "תותרי", דפי' רה"ג שהוא קשירת ב' ידים וש"מ דמותר, והביאן המשנה ברורה וכתב שהקרב"נ כיוון להאו"ז בראייתו.

(ד) ובלבד שלא יכרוך וכו'. הנה הר' אפרים (הובא ברא"ש סוף הל' כלאים) הביא ראי' מגמ' זו דכלאי בהמה אסור אף כשהבהמות אינן קשורים יחד דלא הקשה

דף נ"ד

(א) כי אתא רבין אמר ר' יוחנן הלכה כת"ק. רש"י פי' כת"ק דמתני' דמתיר בין לחלב ובין ליבש, אבל עיין מהרש"א על ד"ה אמר רב שפי' בדעת תוס' דר' יוחנן על הת"ק דברייתא שהוא ר' יהודה תו קאי דמתני' דמתיר ליבש אבל לא לחלב, וכן

דף נ"ד

דקסבר דבר שאין מתכוין אסור, אולם הרי"ף הביא דינים אלו אף דקיי"ל כר"ש דדבר שאין מתכוין מותר, וע' בר"ן שכתב דהרי"ף לא הביאו אלא לפרושי להמשנה אבל להלכה קיי"ל דדבר שאין מתכוין מותר. אלא דצ"ע שהרא"ש כלאי בגדים סו"ס כ' הביאו סתם, וכ"כ הרמב"ם והטורשו"ע ס"י ש' סעי' ו', וע' בב"י שהביא שהרבנו ירוחם תמה על הרא"ש בזה. וע' בשה"ג כאן אות ג' שכתב דס"ל דהוי פסיק ריש' ולכן אסור אפי' לר"ש (א"נ דמיירי שמתכוין, והניח בצ"ע ע"ש) וכ"כ הב"ח והש"ך סק"ג דהוי פסיק ריש'. (ושלא כשיטת הר"ן ועו"ר דלר"ש מותר איסור הנאה באינו מתכוין אפי' בפסיק, ע' לעיל דף כט: בתד"ה ובלבד ומשנת' שם). וע"ע בב"י שציין לדבריו בס' ש"א סעי' ו' שמחדש שם בדעת הרמב"ם דכל הדין דבעינן כוונה ליהנות לאיסור כלאים זהו רק במוכרי כסות שאינם לובשים ממש הכלאים אלא מעלים אותם עליהם שלא כדרך לבישה, ומשא"כ כשלושב ממש הכלאים בזה עובר על לא תלבש אפילו כשאינו מתכוין, ע"ש, ועיין בבית הלוי ח"א ס"י א' אות ו' מה שהאריך לבאר סברא זו. (וע' ברמ"א שם סעי' ו' שהביא דיש מתירין הואיל ואינו מתכוין וכדעת רש"י בסוגיין וכמש"כ ההגהות אשרי כאן ורבנו ירוחם הנ"ל).

אלא שאין אדם כלאים ולא הקשה שאינם מחוברים יחד כדהקשה גבי כלאי בגדים והראבי"ה חולק ותי' דכריכה הוי כקשירה עיי"ש. ושתי הדיעות הובאו ברמ"א סוף סי' רצ"ז, ע' בביהגר"א שם סקכ"ז, וע"ע בסמוך.

ה) תוד"ה והתנן אדם. התוס' הק' מהו הכלאים הא אינם מושכים שום דבר ותי' דמיירי שמושכים שום דבר א"נ שנושאים ביחד החבל, ויש נפק"מ אם יכול למשוך ב' מינין על חבל א', ורש"י כתב כתי' ראשון בתוס' אבל עיין רא"ש שהביא ראי' לתי' שני מהירושלמי ופסק כן, ועיין דברי חמודות סוף הל' כלאים. והנה בין לרש"י ובין לב' תירוצי התוס' מבואר דליכא איסור כלאים אלא בשעת מלאכה שמושך דבר (ורק נחלקו ב' תי' התוס' אם משיכת החבלים סגי) וכן דעת הראבי"ה שם ברא"ש סוף הל' כלאים, אולם הר' אפרים שם סובר מכח סוגיין (קושיית התוס') שא"צ שיהא בשעת מלאכה, וע"ש בביהגר"א ובשנו"א פ"ח מכלאים.

ו) לעולם כלאים דחבלים והכי קאמר ובלבד שלא יכרוך ויקשור. ופירש"י כריכה וקשירה בשתי תכיפות, וכעיי"ז כתב המרדכי סי' שמ"א בשם הרא"ם דמיירי בב' קשרים (הובא בבדה"ב). אולם ע' בב"י סי' ש' סעי' ו' שדייק מלשון הרמב"ם שכתב "אבל אם קשרן כולן נעשו כלאים ואסור לו לכורכן על ידו", ומשמע שאפילו לא קשר החבלים אלא בקשר אחד אסור לכרוכן סביב ידו.

והנה רש"י בסוגיין פי' דכל האיסור דכלאים בחבלים בסוגיין הוא דוקא